„Danskeren",
et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udgaar hver Tirsdag og Fredag.
Pris pr. Aargang
i de Forenede Stater $1.50, Udlandet $2.00.
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Dansteren"s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second klas matter.

Advertising Rates made knows upon application.

„Danskeren"
bliver sendt til Subskribenter indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne, og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der annoncerer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det annoncerede, bedes de altid omtale, at de saa Annoncen i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

De sociale Betragtninger over „Arbejderne i Vingaarden."

Af Sognepræst Nyholm, Varde.

Arbejdsløshed er et uhyre Onde. Det føles — økonomisk og moralsk — langt ud over Arbejdernes Kreds. Det er, som om der sad en Blodprop et Sted i Samfundslegemet og hindrede det frie Blodomløb. Ingen kan undvære Arbejde, naar han da ellers er sund. Det er ikke alene Føden, man behøver, Arbejdets Udbytte, men det er Arbejdet selv. Har man Kræfter dertil og faa — ikke at forglemme — Lejlighed til at bruge dem, saa har man Grund til at være glad.

Men et andet Spørgsmaal er, om man saa ogsaa kan takke Gud for, at man kan arbejde og tjene Føden derved. At kunne arbejde, betyder jo, at man er den lykkelige Besidder af en Mængde gode Gaver: et brugbart Legeme, en sund Forstand, usvækket Sanser o. s. v. Alt dette er Guds Gaver, for hvilke han bør takkes og æres. Men her kommer netop den ulykkelige Arbejdsløshed Taksigelsen i Vejen for mange Mennesker. Naar til Tider saa mange raske Arbejdere maa gaa ledige, saa ser det jo ud, som om Gud ikke lader Kræfterne og Lejlighed til at bruge dem følges ad. Saa skal en dygtig og stærk Mand gaa og forsumpe eller forfalde, og en hel Familie lide Nød. Hvordan hænger dette sammen med Guds Almagt og Godhed? Saa bliver det svært at takke. Skulde ikke her den Lignelse, som handler om Forholdet mellem en Arbejdsgiver og hans Arbejdere, kunne klare Tankerne lidt? Lad os — uden at glemme dens dybe, aandelige Betydning — dvæle lidt ved dette Billede: Gud som Arbejdsgiveren.

En Husbonde søger Arbejdere til sin Vingaard. Han tager dem, hvor han kan finde dem. Han lejer alle dem, der vil arbejde, opsøger endog de ledige ved ellevte Time. Der er aabenbart Plads nok i den Vingaard; der behøver ingen „arbejdsløse" at gaa stuffede hjem fra „Torvet" Aften efter Aften. Men det er en mærkelig Aflønning, han holder med Arbejderne. Den samme Løn — en Penning — for en hel som for en kvart Dags Arbejde. Ja, siger man, alt dette skal jo tages i aandelig overført Betydning. Og det er sandt nok, men — gælder det ikke ogsaa ganske ligefrem som det lyder? En jordisk Arbejdsgiver kunde ganske vist i vore Dage ikke tænkes at bære sig saadan ad. Dertil er han for afmægtig og for afhængig. Men er det ikke netop et værdigt Udtryk for Guds Villie? Er det ikke saadan hans Sindelag — naar vi tænker os ham som Arbejdsgiveren fra først af — maatte være over for hans Arbejdere?

Penningen maa da betyde, hvad Gud under enhver uden Hensyn til, om han er blandt de første eller de sidste i Rækken, naar han kun vil arbejde. Den ligelige Løn er altsaa beregnet paa, at der skal opstige Tak til ham, ikke alene fra dem, der kom først — det var jo ikke deres Fortjeneste — men ogsaa fra dem, der kom sidst — det var jo ikke deres Skyld! Penningen er ikke direkte Arbejdsløn, der ofte vilkaarligt nok beregnes efter Arbejdets Art og Værdi, men det er snarere de Livsbetingelser, som Gud under alle dem, han har givet Livet, i lige Grad, ligesom han forlanger af dem, at de skal arbejde. De lønnes altsaa mere efter hans Hjertelag over for dem end efter deres egen Fortjeneste. Heri burde de „første" kunne se hans dybe Kærlighedstanke og forene deres Tak med de „sidstes". Men det kan de ikke. De, som kom først, finder ikke deres længere Arbejdstid tilstrækkelig honoreret ved Penningen. De protesterer i Stedet for at takke. Saa er det, Husbonden revser dette Udslag af et ondt, selvsygt Sind. En Art Misundelse er det vel; de misunder andre, hvad de selv besidder. Det er ikke Lighed, de savner — thi den er til Stede — men tvært imod, de ønsker det betonet, at der er Forskel paa dem og — de andre. De foragter Penningen): Guds Retfærdighed og Godhed, forenede — som Aversen og Reversen af den samme Mønt. Det er altsaa dem, Gud straffer, dem, der ikke vil tillade ham at være baade retfærdig og god. Men trods det er det dog disse, som har faaet Overhaad i det virkelige Liv. Gud har maattet tillade deres Sindelag i Tidens Løb at fortrænge hans og sætte sit Præg paa Samfundsudviklingen. Han gav dem jo selv „Villiens Frihed". De, som nu kommer sidst, de faar det at føle: de maa lade sig deres Vilkaar diktere dem, der kom først. Og saa opstaar Forskellen paa Over- og Underklasser, rige og fattige, velstillede og haabløst forarmede. Med andre Ord: vi er komne ind paa den Udvikling, som Husbonden i Lignelsen søger at kvæle i sin første Begyndelse, og naar vi nu møder Misundelsen i Livet, den sociale Misundelse, om jeg saa maa sige, saa maa man i hvert Fald indrømme, at den er af en anden Art og Oprindelse end den, der revses i Lignelsen. Thi medens den i Lignelsen absolut ingen Ret har til at være saa kan man ikke fraskrive vore Dages sociale Misundelse en vis udvortes Berettigelse.

Men naar saa dette er indrømmet, saa bør den sociale Sags Forkæmpere lægge Mærke til det Træk i Lignelsen: at Misundelsen kommer frem, efter at alle har faaet den rundelige, ligelige Løn udbetalt. Det er en Omstændighed, som kan vække alvorlige Tanker. Thi hvis Livet og Mennestene er saadan — og det er de —, hvad nytter saa selv den redeligste Villie til at gøre Ret og Skel? Hvis vi tænker os at kunne flytte over i en ny og bedre Samfundsorden, vil det da ikke gaa os som Manden, der flyttede, fordi Nisserne rumsterede i Huset: Nisserne flyttede med paa selve Flyttegodset? Vil ikke den gamle Adam flytte med os? Og saa har vi Spillet gaaende som før.

Misundelsen behøver nemlig ikke nogen udvortes Berettigelse for at blive til. Den kan — det er det sørgelige — saa udmærket blive til „af intet". Den fødes af selve Mørket i et selvsygt Menneskes Sjæl, bugter sig som en Hugorm frem fra sit Hul for saa ved den ringeste Forandring at rejse sig og hugge sin Giftand i Næsten. Den saarer med Bagtalelsen, Forstillelsens og Underfundighedens Vaaben, blot for at saare. Det er det djævelske ved den. Det er det, der beviser dens Slægtskab med „Manddraberen fra Begyndelsen".

Betragter man dette Menneskehjertets onde Frugt, saa forstaar man Lignelsens aandelige Betydning; saa indser man Nødvendigheden af, at der gøres et Arbejde paa Mennesters Frelse i hans Vingaard, hans Menighed paa Jorden. Det er den, som ogsaa kaldes Guds Husholdning, oprettet i Tidernes Fylde for at samle alt under eet Hoved i Kristus. Thi ved ham er det muliggjort, ham er det, som udfører Guds velbehagelige Beslutning, som han „forud fattede hos sig selv". Ved ham er Vingaarden, Guds Frelses Forankstaltning paa Jorden, bleven til. Over denne aandelige Betydning maa man kun ikke glemme den Virkelighed, hvorfra Lignelsen er hentet. Ogsaa som Virkelighedsbillede indeholder den væsentlig Sandhed, for saa vidt som vi faar at se, at kun en Samfundsudvikling, som beherskes af Godhed og Retfærdighed, kan bevares sund. Vi ser ikke et Billede af Samfundet, som det virkelig er, men saaledes som Gud vilde have det, og som det kunde blive, om vi vilde som han. Kun et saadant Samfundsbillede kunde Jesus bruge til at afbilde Livet inden for Guds Rige. Heri ligger, synes jeg, en Opfordring til at arbejde paa, at Samfundet virkelig kan blive saaledes. Men saa sandt som det dog for Jesus er Hovedsagen at faa os noget sagt om Guds Rige ved Hjælp af Lignelsen, saa maa det ogsaa blive Hovedsagen for troende Kristne at søge dette Rige.

Forholdet mellem det sociale Arbejde og Arbejdet inden for Guds Rige bliver da som Forholdet mellem Legeme og Sjæl. Hver stiller sine forskellige Krav, men griber dog paa det dybeste ind i hinandens Omraade. Sjælen i Samfundet er Samlivet; det er dette, der paatrykker hint sit Stempel og giver det sin endelige Værdi. Men Samlivet bliver, som Mennestene er indrettede mod hverandre. Faar Ondskabens og Mørkets Magter Lov til at regere Hjerterne, saa bliver der ikke godt at være i det borgerlige Samfund. Og det kan ingen Velstand raade Bod paa. Her maa „Livsfornyelse" til, og den kommer først, naar et Menneske i Omvendelse og Tro modtager Guds Kald i Daaben og faa gaar ind i hans Menighed for at tage det Arbejde op, som der bliver ham anvist.

Dertil kalder Gud os, vist nok med det store Hovedformaal at gøre hver enkelt salig, men ogsaa med det Biformaal, at Samlivet mellem de mange kan blive velsignet. Han har saa ogsaa en Løn i Beredskab, det Haab, som er „henlagt til eder i Himlen" (Kol. 1), eller med Peters Udtryk: „den Arv, som er bevaret i Himlen til eder." Men det er en Løn, som slet ikke staar i Forhold til det Arbejde, som bliver udført. Det er — som i det ideelle Forhold mellem Arbejdsgiver og Arbejdere — ikke ligefrem Arbejdsløn, men et Udtryk for de evige Livsbetingelser, som Gud alene kan skænke. Det er altsaa Naadeløn efter hans Sindelag mod os, ikke efter vor Fortjeneste. Men just derfor ogsaa en Løn, som kan forspildes af et selvisk, lønsygt Sind. At Husbonden i Lignelsen giver ogsaa de misundelige hver en Penning, betyder jo ikke, at saadan vil det ogsaa ske paa den store Lønningsdag. Tvært imod viser Husbondens Ord, at saadan vil det ikke ske paa hin Dag. Og det er jo Lignelsens Hensigt at advare dem, som arbejder med det Sind inden for Guds Rige. I Arbejdsgiverens Kontor spørges der ikke om Sindelaget, men Gud ser paa Hjertet; og naar hans Lønningstime kommer, da har en saadan Arbejder forspildt sin Løn. Han har forset sig paa sin egen Sved og Møje og glemmer, at Forudsætningen for Arbejdet og dets Fuldførelse er skabt af Gud. Vort Arbejde kan derfor ikke blive os til Fortjeneste, dets rette Drivfjeder er ikke den ventede Løn, men den modtagne Naade. Kendetegnet paa det rette Sind er derfor Taksigelsen.

Med dette Ord „Taksigelse" har jeg igen nærmet mig til mit Udgangspunkt. Jeg nævnte i Begyndelsen den Vanskelighed, som mange har ved at takke Gud, naar de føler Trykket af sociale Muligheder (Arbejdsløshed). Skarer af Arbejdere er saaledes blevne førte bort fra Kirken og den kristne Tro. Hvorfor? De kan ikke give Gud Skylden, thi i ham er der ingen Uret. Kan Solen gøre for, at Skyer formørker den? Kan Gud faa Skylden for, at vor Synd og Egenraadighed tilhyller hans Sindelag for os? Det er uforandret det samme, og Taksigelsen skylder vi ham derfor endnu bestandig. Og vi skylder os selv ikke at glemme at bringe den. Den er ikke nogen besværlig Pligt, som man i trange Tider helst er foruden for at have det Besvær mindre. Men det er den, der holder Ryggen rank og Øjet klart, just naar det gælder. Den styrker Sjælen. Den er det aandelige Livs Sundhedsbrønd, hvor det genvinder sin Kraft og Ligevægt, og den giver Haabet Luft under Vingerne. Derfor er det saa vigtigt under alle Kaar — ikke mindst de vanskelige — at vide Vejen til Gud og kende den Frelse, han har beredt os i Jesus Kristus fra Synden og dens ulykkelige Følger. Det er Taksigelsens dybe Kildevæld. Da bliver vi i Stand til at efterligne hans Sindelag, hvoraf vi er timeligt og evigt afhængige, og at berede Vejen for bedre Tider.

(„Kirken og Hjemmet".)

Rejsen til Aarsmødet.

Fra Blair var Flokken ikke stor — kun 4, Marcus Beck, Mrs. Marie Christiansen og Redaktøren. Vi afrejste Mandag den 11. Juni Eftermiddag Kl. 4,50. Paul Petersen var rejst Dagen forud. Men fra mangfoldige andre Steder stævnede de jo saa paa samme Tid større eller mindre Flokke mod St. Paul, Minneapolis, og videre mod Kenmare, N. Dak., Det fik vi allerede et Indtryk af ved Afrejsen fra Blair, idet vi derfra sammen med en tre, fire Venner Vest fra, hvis Rejse havde samme Maal som vor. Vort Tog afgik meget præcis — et godt Varsel til at begynde med. Men vi naaede ikke til første Station, før der opstod Meningsforskellighed og Splittelse i det lille Selskab. Nogle vilde standse i Mo. Valley og vente paa Hurtigtoget til St. Paul og Minneapolis, andre vilde gaa med første Tog fra California Junction til Sioux City og vente der paa Hurtigtoget. Vi, der valgte det sidste, var veltilfreds med vort Valg, idet vi rejste op gennem den dejlige Missouridal ved Dagen og havde Anledning til at se Naturen i sin stønneste Dragt. Aldrig mindes Redaktøren at have haft saa behagelig en Tur op gennem denne Dal — Luften var tølig uden at være kold, ingen Støv at tale om og heller ingen Vandstand, som ellers saa ofte er Tilfældet der.

Saa kom vi til Sioux City, hvor vi havde god Tid til at faa Supper og se os lidt om m. m. Efter ca. 4 Timer kom Iltoget og med dette Vennerne, som havde stilt sig fra os i California Junction, og saa bøjedes det skilte atter sammen. Desuden forøgedes Selskabet med enkelte Venner Vest fra.

Det var ved Nattetid, vi rejste fra Sioux City, saa paa Vejen derfra til Minneapolis gjordes der ikke mange Jagttagelser, dog — det blev jo lyst en tre Timer, før vi naaede Tvillingbyerne. I Nattens Løb var der kommet Venner til fra Beresford, S. D.

Det første vi mærkede os Tirsdag Morgen, var, at vi var kommen i Egne, der mindede om „de tusinde Søers Land". Indsøer, Vandpytter, dels Taage, Træer og Sten, der stikker op her og der — somme af dem som smaa Høstakke — det er nogle af Minnesotas Ejendommeligheder. Søerne og Smaaskovene gør at Agerlandet falder i Smaaparseller mange Steder. Minnesota kan dog vise Eksempler paa storslaaet og udstrakt Præriefarming. Endnu i det sydlige Minnesota findes der en hel Del Majsavling, og Majsvæksten der var ikke saa helt langt bag efter den i Nebraska. — Smaafæden og Græsset stod udmærket.

Omtrent Kl. 7.30 naaede vi St. Paul. Atter her delte Selskabet sig. Nogle mente, det var bedre at skifte Tog i St. Paul, andre foretrak at faa Togskifte i Minneapolis. Blandt de sidste var Redaktøren. Hvor saa det røget og skummelt ud ved Stationen i St. Paul. De, der kom inden Døre, fik maaske bedre Indtryk. Men vi, der tog til Minneapolis, mente nu, at Fordelen var paa vor Side, særlig da vi tørte over Mississippi-Floden med den bedste Udsigt over St. Anthony Vandfaldet, som kan faaes. Aah, hvor Vandet fossede og skummede i Faldet. Hvilken vældig Kraft dette Fald ogsaa repræsenterer. Det er jo ogsaa ved denne Kraft, Verdens største Mølleindustri drives, Men nu gjorde Legemets Drivkraft sit Krav gældende — vi maatte se os om efter et Sted at faa Frokost. Den Ting vel besørget — saa maatte vi have vort Togskifte, og hvad dertil hørte, besørget, og da dette var overstaaet, kom det ganske af sig selv, at Opmærksomheden droges fra Naturgenstande hen paa Mennestemængden ved de store Jernbanestationer. Og her saa man saa det ene kendte Ansigt efter det andet, og der blev en Takken-forsidst som kun ved slige Lejligheder. Det var Venner med fælles Interesser og fælles Maal — ikke alene det nærmere, men ogsaa det fjernere, det endelige Maal, som her mødtes. Og her forenedes saa atter det stilte, og fra nu af fulgtes vi kønt ad hele Vejen til Maalet. Ja, saadan gaar det, naar man har fælles Maal, og man mener det alvorligt med at naa det — de smaa Særinteresser viger Pladsen for den ene store Hovedinteresse, og det stilte genforenes.

Det var ikke frit for at være overraskende, saa mange der samledes i St. Paul og Minneapolis med Kenmare som Maal — tre Ekstratog, to Passagervogne og en Sovevogn. Det fortaltes, at der var afrejst ca. 150 Aftenen forud, og med vort Tog rejste der efter Konduktørens Overslag fra 175 til 200 med Kenmare som Maal, altsaa henved 350 Passagerer ialt fra Tvillingbyerne til Aarsmødet i Kenmare, N. D.

Da vi fo'r ud af Minneapolis, lagde vi især Mærke til denne Byes anden Kæmpeindustri — Tømmer-Trafikken, de udstrakte „Lumber Yards" og „Slop Wood" Stabler. Saa langt vi saa fo'r igennem Minnesota lignede denne Stat sig selv, dog efterhaanden færre Søer og Skove, men mere udstrakte Præirier og dyrkede Marker. Men Majsmarkerne blev mindre, jo længere vi kom Nordvest. Dog selv ind i N. Dak. kunde man se smaa Majsmarker. Før Aften ser vi en hel Del af N. Dakotas udstrakte Prairier. Store Strækninger synes altfor flade. Man kan knapt begribe, hvordan der i vaade Tider kan skaffes Afløb for det overflødige Vand. Men det maa være omtrent paa „Divide"en, vi kører. Syd for os løber Vandet efter Missouri og dens Grene til, Nord for os efter Red River of the North. Slige Steder er det ofte vanskeligt med Vandafløb. Men snart ser vi atter Spore af smaa Bække. Men det bliver Aften, og vi maa til Hvile. Den største Part af denne Stat farer vi hen over ved Nattetid.

Vi vaagner om Morgenen (Onsdag), og Mosquittoes er de første af Dakotas Urindbyggere, der hilser paa os. Men Øjet møder fremdeles grønne Prairier og hist og her frodige Hvedemarker. Man mærker at man er kommen i Nydbyggeregne. Hist og her en lille Hytte og enkelte Steder en anselig Menneskebolig med tilhørende Udhuse. Men Elevatorerne i de nye Byer, vi suser forbi, overbeviser en om, at her maa avles en hel Del Korn til Udførsel. Det sidste Stykke Vej, før vi naar til Kenmare, kører vi i en Dal med „Bluffs" til begge Sider. Hvad man særlig savner er Skov eller Træverkst.

Men nu maa vi slutte; thi nu er vi ved Vejende — Kenmare.

Fra Aarsmødet.

(Fortsat fra Side 1.)

Afgangen har det sidste Aar været 12 og Tilgangen 10. Der er for Tiden Plads for adskillige flere Børn, særlig paa Hjemmet i Waupaca.

Gerningen paa Hjemmene har gaaet sin rolige Gang. Sundhedstilstanden har været god.

For at der skal kunne føres bedre Tilsyn med Hjemmene foreslaar Bestyrelsens Formand, Past. L. Johnsen, at Bestyrelsen kommer til at bestaa af 5 Medlemmer, 2 i Nærheden af hvert Hjem og et femte Medlem hvor som helst i Samfundet. — Vistnok et fornuftigt Forslag.

Kassen har haft $4,004.75 Indtægt det sidste Aar. Deraf er dog $1,000 en Legat, der er laant ud, og hvoraf altsaa kun Renterne kan bruges. Udgiften paa begge Hjem har været $2,957.42. Foruden de nævnte $1000 har Hjemmene en Kassebeholdning af $1,020.51.

Fra Indberetningen angaaende vor Samfundsskole kan meddeles, at arbejdet har gaaet jævnt og godt; Dana College og Trinitatis Seminarium har tilsammen haft 113 Elever. Et større Antal end før har fulgt Undervisningen fra Skoleaarets Begyndelse til dets Ende. Skolen har kun faa teologiske Studenter for Tiden, men den har Udsigt til at faa større Tilgang fra den forberedende Afdeling i Løbet af faa Aar.

Fra Indberetningen angaaende Dan. Luth. Publ. House skal vi nøjes med at meddele, at denne vor Forretning det sidste Aar har gjort et godt Fremskridt, idet det har forøget sine Værdier med over $1,500 og formindsket sin Gæld med over $2,600, en Fremgang af ca. $4,200.

Valgene.

Om dem er der ikke stort andet at sige, end at de var Udtryk for almindelig Tilfredshed med Ledelsen af vore forskellige Virksomheder, idet de næsten alle var Genvalg. Formand, Næstformand, Sekretær og Kasserer blev genvalgt. Mr P. Clausen, Albert Lea, blev valgt som Kirkeraadsmedlem og Mr. N. S. Nielsen, Des Moines, som Medlem af Direktionen for „Dan. Luth. Publ. House". Past. A. H. Jensen, Ferndale, Cal., blev valgt ind i Ungdomsudvalget, og Past. O. N. Olsen, Albert Lea, og Mr. E. J. Lee, Council Bluffs, blev valgt som Revisorer. Det var vistnok de eneste Nyvalg.

Forhandlingerne.

Ingen Mærkesag lagde særlig fremragende Beslag paa Forhandlingerne i Aar. Den vigtigste Sag, der blev fattet Beslutning i, var fattet Afbetaling af vor Samfundsgæld. Med Hensyn til selve Sagen syntes der at være kun een Mening: Vi bør tage fat og faa denne Gæld betalt nu. Den beløber sig til omkring $12,000. Efter en længere Drøftelse angaaende baade selve Sagen og Maaden, man skulde gaa frem paa for at naa Maalet, besluttedes følgende:

1. At faa al Gælden paa Stolen og al anden Gæld (med Undtagelse af Gælden paa Dan. Luth. Publ. House, naturligvis) afvikket.

2. At dette sker inden 1. Jan. 1908, i tre Betalingsterminer.

3. At der til Indsamlingen vælges en Komite, som skal bestaa af een af Kirkeraadets Medlemmer og saa alle Kredsformænd. Past. G. B. Christiansen blev valgt som den, der skal repræsentere Kirkeraadet i Komiteen. Vi haaber, det skal lykkes at faa denne Beslutning realiseret.

Vore Blade var Genstand for den længste Behandling. Der indbragtes først Forslag om at slaa „D. l. Kbl." og „Dansteren" sammen til et 16-sidet Ugeblad som Samfundsorgan. Det blev dog snart forkastet. Længere Forhandling førtes der om et andet Forslag, som gik ud paa, at „Dansteren"s Tirsdagsnummer skulde gaa ind. Ved Afstemningen faldt det med en svag Majoritet. Saa fremsattes der et iredie Forslag, at „Dansteren" skulde udgaa kun een Gang om Ugen. Det fik alle Mænd i Forsamlingen saa Lov at stemme i som en Prøveafstemning. Denne Prøveafstemning endte Sagen, idet 67 stemte for, at Bladet skulde blive ved at gaa som hidtil, og kun 27 for Forandring. Forslagsstilleren trak nemlig sit Forslag tilbage, efter at han havde set denne Forsamlings Stemning. Det var Bladets Holdere og Læsere, der havde faaet Lov at give sin Mening til Kende, og den gjorde Udslaget, og det var vist slet ikke saa galt.

Utahmissionen blev skænket ikke saa lidt Opmærksomhed. Aarsmødet udtalte sin Tilfredshed med Udvalgets Kaldelse af Past. Harald Jensen til Missionspræst derude og fornyede Samfundets tidligere gjorte Løfte om at betale Halvdelen af Missionærerens Løn.

Videre besluttedes det, at om der kom tilstrækkelige Midler ind til denne Mission, vilde Samfundet ogsaa betale Halvdelen af Lejeafgiften for Missionærbolig og Forsamlingslokale. Men paa den anden Side fastholdtes det, at de tidligere omtalte 50,000 Kr. til Opførelse af Kirke og Præstebolig bør Missionens Venner i Danmark skaffe.

Om Missionen i Japan blev der ikke forhandlet stort. Der oplæstes et Brev fra Missionen derinde, og Mødet besluttede at lade dette opmuntrende Brev trykke i